

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 321/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Š. K..., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/86/2011 v súvislosti s rozhodovaním o nariadení výkonu trestu odňatia slobody a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2012 doručená sťažnosť Š. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 3 T/86/2011 v súvislosti s rozhodovaním o nariadení výkonu trestu odňatia slobody.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol po schválení dohody o vine a treste podanej prokurátorkou Okresnej prokuratúry Košice I rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T/86/2011 z 31. januára 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 31. januára 2012“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 20 a § 216 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov nepodmienečne. Na výkon trestu bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia. Keďže proti takémuto rozsudku nie je podľa § 334 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) prípustné odvolanie, nadobudol tento rozsudok právoplatnosť jeho vyhlásením.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 21. marca 2012 (správne má byť 21. februára 2012, preto ústavný súd túto zrejmu nesprávnosť opravil a ďalej z nej vychádzal, pozn.) bol predvedený pred sudcu okresného súdu JUDr. M., ktorý mal rozhodnúť o jeho vzatí do väzby za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona. Tento sudca však sťažovateľa *„nevzal do väzby ale upovedomil [ho] že [ho] dáva do trestu za rozsudok zo dňa 31. 1. 2012 sp. zn. 3 T 86/2011, aj keď on. [ho] v tejto veci nesúdil a nebol príslušný... o tom rozhodovať... keď ustanovenie trestného poriadku jednoznačne cituje, že pridelená trestná vec sudcovi nesmie byť odňatá alebo odstúpená, ak nie je na to relevantný dôvod“*.

Podľa názoru sťažovateľa *„o nástupe do výkonu trestu rozhodoval nepríslušný sudca, ktorý porušil zákon v [jeho] neprospech, keďže [v] tej dobe nebol vykonaný... právoplatný rozsudok sp. zn. 3 T 86/2011 čím [ho] dal nezákonne do výkonu trestu, aj keď neboli splnené zo zákona všetky podmienky na okamžitý nástup do výkonu trestu“*.

Sťažovateľ je preto toho názoru, že uvedeným postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a vo výkone trestu odňatia slobody sa preto nachádza nezákonne.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Košice 1 JUDr. M. svojim postupom v súvislosti s rozsudkom sp. zn. 3 T 86/2011, ktorý mi ako nepríslušný sudca nariadil výkon trestu 22. 3. 2012, aj keď v tej dobe nebol príslušný o tom rozhodovať, nakoľko príslušný bol rozhodovať o návrhu prokurátora o vzatí do väzby za iný trestný čin, a preto porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Prikazuje sa Okresnému súdu Košice 1..., aby vo veci konal a Š. K. prepustil z výkonu trestu... na slobodu.

III. Priznáva sa sťažovateľovi primerané zadosťučinenie vo výške 2 000 eur...

IV. Okresný súd Košice 1 je povinný zaplatiť trovy právneho zastupovania na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. P...“

Sťažovateľ súc si vedomý povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom predložil ústavnému súdu ním spísané a podpísané splnomocnenie, v ktorom poveril zastupovaním advokáta JUDr. P. Predmetné splnomocnenie však nebolo podpísané uvedeným advokátom, teda neobsahovalo prejav jeho vôle prevziať zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie nezákonné.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 3 T 86/2011, zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že:

- rozsudkom okresného súdu z 31. januára 2012 bol sťažovateľ odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, pričom rozsudok bol písomne vyhotovený 21. februára 2012,

- 21. februára 2012 bol sťažovateľ po zadržaní príslušníkmi Policajného zboru pri páchaní trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona predvedený pred sudcu okresného súdu JUDr. M., kde lustráciou však bolo zistené jeho uvedené predchádzajúce odsúdenie,

- 22. februára 2012 sťažovateľ prevzal rozsudok okresného súdu z 31. januára 2012,

- vyššia súdna úradníčka okresného súdu Mgr. M., ktorá v súlade s rozvrhom práce okresného súdu platným v relevantnom čase zastupovala v tento deň vyššieho súdneho úradníka JUDr. Č., nariadila 22. februára 2012 výkon trestu odňatia slobody sťažovateľa, a to ihneď, pričom sťažovateľ v tento deň do výkonu trestu aj nastúpil.

Podľa § 408 ods. 2 Trestného poriadku len čo sa rozhodnutie, podľa ktorého sa má vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody, stalo vykonateľným, predseda senátu pošle príslušnému ústavu na výkon väzby nariadenie výkonu trestu a vyzve odsúdeného, ak je na slobode, aby do výkonu trestu nastúpil.

Podľa § 8 ods. 2 písm. c) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov vykonáva vyšší súdny úradník v trestnom konaní opatrenia potrebné na výkon uložených trestov, ochranných opatrení a poriadkových pokút.

Podľa rozvrhu práce okresného súdu na rok 2012 do súdneho oddelenia 3 T, v ktorom predsedom senátu je JUDr. H. (ktorá bola zákonnou sudkyňou v konaní, v ktorom

bol sťažovateľ právoplatne odsúdený), vykonáva funkciu vyššieho súdneho úradníka JUDr. Č., ktorého zastupuje vyššia súdna úradníčka Mgr. M.

Z uvedeného vyplýva, že opatrenie, ktorým bol nariadený výkon trestu odňatia slobody sťažovateľa, vydala menovaná vyššia súdna úradníčka v súlade s citovaným zákonom a rozvrhom práce okresného súdu, zastupujúc vyššieho súdneho úradníka, ktorý vykonáva svoju funkciu v súdnom oddelení predsedníčky senátu 3 T JUDr. H., teda zákonnej sudkyne v trestnej veci sťažovateľa. Toto nariadenie výkonu trestu odňatia slobody bolo 22. februára 2012 doručené príslušnému ústavu na výkon trestu odňatia slobody a zadržaný sťažovateľ v tento deň na výkon trestu nastúpil, resp. bol do výkonu trestu dodaný.

Ústavný súd teda nezistil taký výklad relevantných ustanovení procesného predpisu upravujúceho postup nariadenia výkonu trestu namietaným postupom okresného súdu, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s ústavou.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že bol miesto väzby vzatý do výkonu trestu odňatia slobody, ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru (napr. III. ÚS 79/00), z ktorej vyplýva záver, že pokiaľ dôjde k stretu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody v jednej trestnej veci s podmienkami väzby v inej trestnej veci, jednoznačne má prednosť výkon trestu odňatia slobody.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prekovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie ústavného súdu o jeho ďalších požiadavkách sťažovateľa (napr. prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody). Taktiež bolo už bez právneho významu vyzývať sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2012